

STICHTING FUTURO MASAYA

www.stichtingfuturo.nl

IBAN:
NL87 TRIO 0197 6339 35

NIEUWSBRIEF

**JAARGANG 9, NUMMER
26 mei 2021**

DE SITUATIE

Kenmerkend voor een dictatuur blijft dat informatievoorziening gekleurd, gebrekkig of afwezig blijft. Uiteraard is ook dit land niet gespaard gebleven voor de gevolgen van Covid-19, maar exacte cijfers hierover ontbreken. Velen nemen uit zichzelf maatregelen maar regulering van gedrag door de overheid blijft uit.

In de gaarkeuken is men tot nu toe erg voorzichtig geweest en de oude activiteiten zijn geleidelijk aan weer hervat. De meeste kinderen bezoeken trouw de maaltijden en naar de middagactiviteiten komen ook steeds meer kinderen. Voor wat oudere kinderen is dat laatste helaas niet mogelijk omdat het voortgezet onderwijs alleen middaglessen verzorgt.

ONZE FINANCIËN

Gelukkig blijven veel van jullie ons steunen met incidentele of structurele bijdragen. Toch blijven we de gevolgen van het wegvallen van een grote sponsor voelen. Het personeel heeft veel moeite met de verlaging van hun maandgeld (dat toch al niet al te royaal was) en de kinderen merken het omdat de middagactiviteiten die voorheen verzorgd werden door betaalde leerkrachten, niet opgestart kunnen worden zonder extra financiële middelen.

Het is erg jammer dat vooral de zo belangrijke onderdelen als computerkunde, Engels en schilderlessen dus (nog?) niet mogelijk zijn. Rebeca en Dulce María geven nog wel (onbetaald) nailessen en sieraden maken.

We zijn natuurlijk wel dankbaar dat het basisgebeuren: verstrekken van een verantwoorde maaltijd aan 50 kinderen in elk geval dit kalenderjaar door kan gaan. Het zal veel inspanning kosten om ook voor het volgende jaar de benodigde financiën bij elkaar te krijgen, temeer daar de voedselprijzen in Nicaragua schrikbarend stijgen. Hopelijk blijven jullie ons steunen en hopelijk komen er weer goede ideeën binnen om geld te genereren.

ENKELE PORTRETJES

Dit zijn Sleyder en Paola. Deze kinderen kunnen niet naar school omdat ze niet over een geboortebewijs beschikken. De leiding van ons project doet er alles aan om dit alsnog voor elkaar te krijgen. Ze krijgen nu 's middags les in lezen en schrijven.

Dit is Rudy. Hij is een van de eersten die een bijdrage meeneemt voor het aan te leggen tuintje bij ons project.

Maar ook Hilcia heeft inmiddels een mooie plant meegenomen voor de tuin.

Ik placht als ik in Masaya was, af en toe een column te schrijven over belevenissen in die stad. Omdat ik nu een paar jaar niet in het project actief kan zijn, zal ik wat oude, dus eerder geplaatste columns plaatsen. Deze is van 15 maart 2015

COLUMN

WACHT MAAR

Wachten duurt lang. We zijn steeds minder bereid om onderbrekingen van onze zelf geregisseerde activiteiten te accepteren. Een rood stoplicht is hinderlijk onderbrekend, wachten in de rij voor een kassa is irritant, in de wacht worden gezet bij een poging een instelling telefonisch te bereiken maakt boos... We willen grip hebben op onze tijd. We willen overal een afspraak kunnen maken, om niet te lang te hoeven wachten.

Hier is het anders. Wachtkamers van klinieken zijn overvol. Op betaaldagen staan mensen waaronder moeders met baby's op de arm, uren in lange rijen tot tientallen meters buiten de bank op hun beurt te wachten. Als bij ons in een supermarkt vijf mensen bij de kassa staan, wordt er een andere kassa geopend. Als hier 'maar' tien mensen in de rij staan, wordt een kassa gesloten. En niemand reageert ongeduldig; men is het gewend. Dit geduld is in flagrante tegenstelling tot de agitatie in het verkeer omlijst door voortdurend claxon geloei. Maar dát zal weer te maken hebben met het andere kenmerkende aspect van deze samenleving: het machismo. Mannen willen zich overal laten gelden.

In bepaalde sporten kent men de time-out: even een onderbreking van het normale proces voor een moment van reflectie en overleg. Een dergelijke vorm van onderbreking, van interval, accepteren wij in ons dagelijks leven nauwelijks, terwijl juist het wachten zo'n positieve impact kan hebben. Door te moeten wachten, mógen we even tot onszelf komen, de omgeving bekijken, mooie gedachten laten stromen, gewoon even ontspannen in een situatie die ons opgelegd wordt. Na het eind van het wachten moeten we weer in het gestroomlijnde vaststaande patroon van waar we mee bezig waren.

Tijdens het wachten heb je de neiging te verlangen naar het einde van die wachttijd. Hoe sterker je daarnaar verlangt, hoe langzamer de tijd lijkt te gaan. Wie herinnert zich niet de laatste week voor de tiende verjaardag waar maar geen einde aan leek te komen. De laatste periode voor een hevig verlangde vakantie duurt eeuwen. De vakantie zelf vliegt voorbij. Verlangen is verlengen, het lijkt of je de tijd stil kunt zetten door sterk te verlangen. Omdat we bepaald niet verlangen naar ouder worden, laat staan dood gaan, doet zich hier het tegendeel voor: de tijd snelt voorbij!

Ik kocht een paar weken geleden in een grote telefoonzaak een mobieltje. Ik maakte mijn keus en zag toen een lange rij staan voor de kassa waar de betalingen geregeld werden. Ik vroeg aan een medewerker of ik inderdaad bij die lange rij aan moest sluiten. Hij wenkte me en begeleidde me naar de zijkant van het kassahokje waar de betaaldame mijn betaling direct moest regelen. Niemand in de lange rij protesteerde. Ik schaamde me dus zo beschaafd mogelijk, maar was toch wel blij dat ik niet in die ijskoude airgeconditioneerde ruimte hoefde te wachten. Buiten ging ik op een bank lekker sterk zitten verlangen naar een koud biertje aan het eind van de middag

En wat duurde dus die middag lang! Morgen mag ik naar huis. Ik kan niet wachten!